

Rummet betyder alt, når kunst

Den danske trio Superflex druknede i Tate Moderns Turbinehal, men genopstår mirakuløst i Copenhagen Contemporarys nye sale.

TRINE ROSS

Superflex: 'One Two Three Swing!' og Doug Aitken: 'Song 1'. Copenhagen Contemporary, Refshalevej 173A, København K. Til 31. december

«It's déjà vu all over again», blev den amerikanske baseballspiller Yogi Berra berømt for at udtale, men selv om det aldrig var til at finde ud af, om han var vis eller vāsende, så er det sådan, det føles, denne kunstsommer i København.

I hvert fald hvis man sidste år, som jeg, fik oplevet et af de vigtigste danske bidrag til den internationale kunstscene, nemlig trioen Superflex' 'One Two Three Swing!' i Tate Moderns Turbinehal.

For installationsværket kan man nu gense i det nyåbnede Copenhagen Contemporary, der har fået til huse på Refshalevej, hvor rummene er endnu større og endnu renere end på Papiroen, hvor udstillingsstedet tidligere lå. Så umiddelbart forekommer det logisk at sørge for, at også et bredere danske publikum får mulighed for at se det danske bidrag.

Der er bare det problem, at Superflex, bestående af Jakob Fenger, Bjørnstjerne Reuter Christiansen og Rasmus Nielsen, fik temmelig blandet kritik.

Superflex' installation i London var jeg i lighed med de fleste af mine anmelderkolleger ikke ovenud begejstret for, og den blev ikke mødt med den entusiasme, som blev Olafur Eliasson til del, da han for 15 år siden indtog Turbinehallen med sit 'Weather Project'.

Og Turbinehallen er også et vanvittigt vanskeligt rum at tumle, idet der er svimlende 155 meter til loftet, og udstillingsarealet er på hele 3.300 m², hvilket er næsten en halv gang mere, end det nuværende Copenhagen Contemporary har at gøre godt med – og så går en tredjedel endda til Doug Aitkens videoværk.

Så hvorfor invitere kunstnertrioen til København?

SUPERFLEX' 'ONE Two Three Swing!' består af to dele; den ene er specialbyggede gynger til tre mennesker, der hænger fra et system af orange rør, den anden udgøres af et farvestrålende gulvtæppe, som en stor og spejlende kugle langsomt svinger hen over.

Det hele druknede dog i Turbinehallen, hvor rørene over gyngerne så små og spinkle ud, og selv sølvkuglen virkede klejn. Derved forsvandt også de ellers gode intentioner om at skabe fællesskab

GENSYN. Superflexs todelte installation 'One Two Three Swing!' gør sig glimrende i Copenhagen Contemporarys nye sale, i stærk kontrast til hvordan installationen så ud i Tate Moderns Turbinehal. Foto: Anders Sune Berg

for alvor skal folde sig ud

SUPERFLEX PÅ TATE MODERN

Det skrev de engelske aviser

Da Superflex sidste efterår indtog Tate Modern i London med deres installation, var modtagelsen rimelig blandet.

The Standard: »Jeg har tilbragt meget tid i Turbinehallen, siden den åbnede som kunstmuseum for 17 år siden, men jeg har aldrig været så begejstret, som jeg blev af gyngeturten med Superflex«.

The Telegraph: »Dette pseudoeksperiment i storskala er måske det værste udstillingsprojekt i Turbinehallen på Tate nogensinde«.

I The Observer kaldte Laura Cumming resultatet det værste i Turbinehallens historie og påpegede, at ideen med en legeplads er set før hos kunstneren Carsten Höller, og at de politiske undertoner kun er tænkt halvvejs til ende.

og samarbejde, som er Superflex' kongs-tanke.

Men nærmest mirakuløst viser det sig, at 'One Two Three Swing!' passer perfekt til Copenhagen Contemporary's to første sale, hvor gyngestativernes rette linjer korresponderer med de sprossede vinduer og industrielle rørføringer i loftet. Selv farverne er fint afstemt, idet Superflex' orange får modspil af en tværgående gul oppe under taget.

Pludselig kan man både se og fornemme ideen om, at den orange linje kanter sig af sted og forbinder rummet ude og inde, mens gyngerne indbyder til socialisering og leg på kryds og tværs. Om de besøgende så virkelig vil forstå, at de er en del af en selvorganiserende bevægelse, er nok et åbent spørgsmål, men flot og indbydende er det.

DET SAMME KAN siges om den næste sal, hvor spejlkuglen rigtig kommer til sin ret. Den måler stadig 2,2 meter i diameter, men hvor selv sådan en størrelse føltes lille i Turbinehallen, lokker den blanke overflade her med en både faretruende og forførende tilstedeværelse.

Som i Turbinehallen er gulvtæppet bolsjestrøbet, nu i farver hentet fra eurosedler, hvor det i London var det britiske pund, der havde lagt kolorit til. Som med gyngerne håber Superflex også her på en større kontemplation, end det virker sandsynligt, at de opnår, for ønsket er, at vi liggende på det pengefærvede gulv skal reflektere over de økonomiske strukturer og magthierarkier.

Mindre kan måske også gøre det, selv om et af kritikpunkterne mod 'One Two Three Swing!' i London lød, at Superflex ikke var politisk nok. Og det er da også legen, der står øverst i oplevelsen, frem for den form for mere håndfaste politiske

budskaber, som Superflex tidligere har leveret, blandt andet i form af en plakat, der bad udlændinge om ikke at lade Superflex alene med danskerne.

DET ER DE heller ikke i Copenhagen Contemporary, hvor tredje sal byder på amerikanske Doug Aitkens fabelagtige videoværk 'Song 1' fra 2012. Oprindeligt er værket skabt til Hirshhorn Museum i Washington, hvor det blev vist hele vejen rundt på museets cylindrerformede facade, men det er nu transformeret til en åben cirkel, som man kan betragte både udefra og inde fra midten.

Den halve time lange video tager udgangspunkt i en klassisk jazzstandard, 'I Only Have Eyes for You', som Aitken har inviteret en lang række musikere som Beck og Lucky Dragon til at give deres version af. Og det gør de så overbevisende og nyskabende, at man ikke et sekund bliver træt af sangen.

Billedsiden er et fortryllende flow af næsten drømmelignende sekvenser, hvor sangen fremføres af alt fra fingerknipsende cafégjæster til den altid smukke og kølige skuespiller Tilda Swinton, krydsklippet med stemningsbilleder hentet på motorveje, i parkeringshuse og fabrikker. Fortid og nutid, musik og kunst smelter her sammen til en sømløs helhed, som man gladelig synker ned i og nyder i fulde drag.

På fornem vis handler begge udstillinger i Copenhagen Contemporary således om samarbejde, glæde og rummets betydning for oplevelsen. Ikke bøjet i neon eller skrevet med stort, men som en underliggende bevæggrund og kraft, der vibrerer, længe efter at man har forladt den store hal. Hvis dette er et dejavu, gør en gentagelse ikke det fjerneste.

trine.ross@pol.dk